

Добре дошъл вкъщи!

Без идеята за нулата нашата математическа система би била безсмислена. По същия начин Глупакът е съществена част от Таро, защото той е искрата, която задвижва всичко, божественият дъх, който създава живот и вдъхновява първата крачка по пътя на осъществяването и завършеността. И въпреки че първата крачка може да изглежда твърде малка в сравнение с цялото пътуване, тя е основополагаща, защото без нея не би имало никакво пътуване! Глупакът е причината на всички следствия, силата, стояща зад всички прояви, и семето на всеки край, посято при началото.

**Част от общоприето обяснение към картата “Глупакът” от голямата аркана в Таро
James Rioux**

Какви са тия хора и защо не могат да ми излезнат от ума? На бензиностанцията са минавали какви ли не типове, а тези защо не мога да забравя?

- Може вода? - казаха на неправилен български и по цветните дрипи, с които бяха облечени и дългите сплъстени коси разбрах, че искат да им напълня шишето, не да си купят.

"Я се разкарайте оттука!" щях да кажа, ако не беше този тон и този поглед. Такова дълбоко спокойствие и увереност не бях виждал. Странно как изведнъж усетих, че като че ли не аз съм управител на бензиностанцията, ами тези двамата - смугъл млад европеец с черна коса на расти и малка азиатка с блажена усмивка и тъпа шапка. А дали не беше тест? Дали собственикът не ми прашаше такива хора, за да провери нивото на обслужване? Дали после няма да извадят кредитните карти и да купят целия крайпътен супермаркет? Това ми мина през главата само за части от секундата и си остана като въпросче, но за десет години работа тук вече съм развил безпогрешен нюх кой има пари и кой няма - независимо как се е облякъл. Тези двамата нямаха. И въпреки това не миришеха на немотия... "Греда" - каза коментаторът на мача, който вече не гледах.

- Разбира се, а искате ли нещо за хапване? - чух се да казвам и под възторжените им усмивки усетих как краката ми се повлякоха към склада, където държах нещо за себе си. Грабнах целия плик, както си беше, без да оставям нито трохичка за вечеря, и им го дадох с усмивка.

Приеха всичко с толкова истинска благодарност, колкото отдавна не бях срещал. Всъщност бях ли срещал изобщо? Застанаха на шосето, но после ги изпуснах от поглед, защото влезнаха няколко шофьори с много покупки, после пък за десет минути вкарахме два гола и за първи път откакто съм на работа

в бензиностанцията отворихме бутилка шампанско с персонала, а шефът се обади да окачим българското знаме отвън.

И както се бях понесъл със знамето за навън, видях на една от масичките оставен пликът ми с храна – вътре си стояха наденичките и цялата шунка – бяха взели само хляба и сиренето. Имаше и бележка на английски:

*Благодарим за храната. Ние отиваме до
"Trite kladenetsa" край село Chereshovo.
Ела! Ще ти хареса.*

"Трите кладенеца"? Та там няма нищо! Няма рейс, а в близкото селото почти никой външен не ходи, дори кръчмата отваря само за петък, събота и неделя. Дълго време районът е бил гранична територия – бил е затворен за туристи и всякакви външни посетители – пусто и диво. Какви са тия чужденци, дето отиват на Трите кладенеца? И ако отиват там, защо не взеха храната ами са помъкнали цигулка и саксофон?

В следващите дни видях много чужденци и българи, които изглеждаха по подобен начин, да минават покрай бензиностанцията. Повечето носеха всевъзможни музикални инструменти. Някои се спираха да вземат по нещо от магазина, други слизаха от колите, които ги бяха взели на стоп, и тръгнаха пеша по отбивката за Черешово. Много от тях чух, че изнасяли представления с огън и музика, щом стигнали в Черешово. Събирали пари в шапка. Тоя забит край на страната никога не е виждал такова оживление – хора от всички раси и континенти се стичаха към една местност в България, която преди това, освен местното население, сигурно са виждали най-много трима-четирима другоселски овчари.

- - -

В петък следобед се обадих на жена си да й кажа, че отивам на риболов за уикенда, а всъщност се качих в колата на един познат, който се прибираще в Черешово.

- - -

Когато привечер стигнах на "Трите кладенеца", погледът ми успя да забележи само, че имаше лагерен огън, в далечината една индианска колиба, двайсетина палатки и няколко общи навеса – чувах се звуци на дайре и тарамбука – и след това върху мене връхлетя рошаво момче в зелена ризка, и ме прегърна с думите:

- Welcome home!¹

После разбрах, че е боливиец, който вече седем месеца обикаля света.

¹ Добре дошъл вкъщи!

- Welcome home! - ми каза една французойка в пъстра премяна и също ме прегърна. Прегърна ме някак си като сестра, по начин, който изключваше всяка мисъл за секс.

- Welcome home! - прегърна ме един естонец с толкова щастлива усмивка, че започнах да се чудя дали не е стар приятел, за когото сега просто не мога да се сетя.

Но не. Тези хора бяха точно толкова непознати за мене, колкото бяха искрени в поздравите си. По-късно си дадох сметка колко нелепо е някой от другия край на света да ме приветства на поляна, която е близо до родното село на дядо ми, а също и не толкова далеч от бензиностанцията, на която работя. Та не трябваше ли тъкмо аз да ги приветствам, че са дошли? Но в тези първи минути на поляната не мислех така. Беше като сблъсък с нещо отдавна забравено. Толкова дълго не бях виждал някой, които да се чувства истински удобно в кожата си и добре точно на мястото, на което е, че начинът, по който се държат такива хора, вече беше почнал да ми изглежда неестествен. Само че тяхната тиха радост и вътрешното щастие се предават на околните със скоростта на светлината. Нещо се запрекършва в мене и за да не ми потекат сълзи от очите, започнах да им обяснявам на чужденците нещо в смисъл на колко се радвам да ги видя. Започнах да им благодаря, че съм тук и, че те са тук, казах също и колко съжалявам за лошия си английски. И сам се зачудих как така за две минути светът изведнъж стана по-малък, по-стар и по-чаровен. Де да можеше да ме види и чуе жена ми в тоя момент, нямаше повече никога да ме нарича "дебелокожо, безчувствено животно".

"У дома" се оказа, че е пълно с изненади. Имаше латвиец, който пропътувал 1000 километра от Южен до Северен Египет после на стоп се разходил из Израел, Турция и накрая Гърция, откъдето му останал странния инструмент бахламадаки. С него съпровождаше български народни песни.

Един грък пък пееше турски и кюрдски напеви. Американецът от Тексас нямаше проблем да задумка на тарамбуката и да затананика "Ал Каида, ал Каида!". Имаше израелец с австралийско джидеридо, българи с двойнки, китари и гъдулки. Саксофонът беше на италианеца, който видях на бензиностанцията. Азиатката с тъпата шапка беше японка, дълго време живяла в Канада, свиреше на някаква румънска балалайка, чието наименование така и не узнах. Японката си беше хванала белята, защото тоя инструмент не е направен да се държи под брадичката, като цигулка, а тя явно не знаеше как да го подхване. Все пак успяваше да докара Бах съвсем прилично. Цялата поляна беше изпълнена със пеещи и смеещи се хора, някои се излежаваха, други просто си говореха, трети бяха седнали в поза за медитация.

- Как се медитира? - попитах един човек (оказа се мексиканец) и той веднага ми обясни нещо набързо, но в разговора се включи англичанин с руси расти, който каза, че изобщо не се правело така и почна да разправя нещо надълго и

нашироко. Кимах усмихнато, но лошото беше, че почти нищо не му разбирах.

Повечето жени тук се обличат в рокли. Танцуват боси около огъня или на поляната и с тези дълги коси и нежни извивки на ръцете приличат на самодиви. Никога не слагат грим, нито червило.

Трябва да се науча...

...да не се страхувам

....да стъпвам бос по тревата –

нали като деца само така тичахме по цяло лято на село. Само дето тогава по телевизията не съобщаваха за кърлежи и колко са опасни. Малките камъчета по чакълестата пътека масажират ходилата ми, затова внимавам къде стъпвам Малко боли – обаче се чувствам добре.

- На колко си години? – изтърси се съвсем естествено от устата ми въпрос към Марта, която освен всичко друго, пееше много хубаво.

- На 34 – каза, без ни най-малко да се възмути от въпроса. На 34?! Значи с пет години по-възрастна от жена ми – а толкова пълна с живот, толкова изящна! Искаше ми се и моята Мария да можеше да изглежда толкова вълшебно понякога. Да свали панталоните и да сложи рокля, или ако не рокля – поне пола. И да не натяква непрекъснато, че ѝ трябва нова печка или нова прахосмукачка и изобщо да не натяква – жените тук варят храната в един прост казан на огъня и не мърморят. Между готвенията – пеят и танцуват. Между готвенията вкъщи жена ми все за нещо протестира. И надебелява.

- Вода за кухнята! – извика една от готвачките. След известно време се намериха двама мъже да се запътят за вода, други вече носеха дърва. Трети помагаха с беленето на лука и на картофите.

- Искам днес аз да приготвя нещо за всички – каза хърватката и заприпка към индианската колиба, където се помещаваше кухнята.

- Още дърва за кухнята! – изчурулика една словачка, облечена в индийско сари.

Чудех се, че тук не се допускаше пиенето на никакъв алкохол. Тези, които искаха да изпият дори една бира, трябваше да излезнат извън импровизираното село. Всъщност в тая пустош където и да отидеа, нямаше откъде да намерят бира. Млади хора, пък от какво се отказват. Ти да видиш.

- Музика за кухнята! – се провикна хърватката, хората наблизко се разсмяха и един израелец с цигулка дойде да посвири на готвачките.

Не ядяха и месо, нито никакви животински продукти. Всичко се готвеше в едни общи казани и на всеки се падаше по паничка рядка постна храна веднъж или два пъти на ден. Те май и в манастирите се хранят по-обилно. Странно, тук всички би трябвало да се влачат по корем от глад, но когато се обяви

"Food circle"² – тоест че ще се събират в кръг около огъня, за да хапнат всичките заедно – понякога минават по два часа докато успеят да спрат с песните, да оставят инструментите и да хванат паничките. Събират се в кръг около огъня и пеят някаква песничка преди хранене.

Трябва да се науча да си оставям нещата из цялата поляна – дори портфейла – няма кой да ги вземе.

- Защо не се включиш? – подтикна ме една българка, която имаше тъмна като на циганка кожа.

- Аз съм християнин – казах.

- Че тук няма нищо, което един християнин да не иска – пеем за любов и братство. Хайде ела! – и с тия думи ме хвана за ръка.

Исках или не – вече бях част от кръга и докато със затворени очи се опитвах да различа и си превода думите на песничката, получих целувка по лявата буза от мургавата българка.

- А, такаа – си казах.

Продължиха да пеят и след малко получих още една целувка – пак от нея. Тук вече съвсем забравих да следя думите на песничката.

Още един куплет и нова целувка дойде – този път от другата страна – от брадатия германец, който се беше хванал за дясната ми ръка.

- А, такааа – си казах, но той явно беше видял недоумението ми, защото с поглед ми посочи, че трябва да предам целувката нататък. Нямах идея, че това е част от ритуала им – не мексиканска вълна, ами мексиканска целувка, която си предаваха всички членове на семейството. После разбрах, че това е било просто импулс за тази точно вечер, не правило.

„Какво да правя с наднорменото си тегло?“ – този въпрос прозвуча незнайно защо в главата ми, когато след третата лъжица леща, седнал на поляната около огъня, се усетих сит, а след четвъртата имах чувството, че преяждам.

В същото време до мен една австралийка обясняваше как е най-лесно да се стигне от Израел до Турция. От Израел до Турция – сама жена на стоп? Господи, там не ядяха ли хора?

- Ljutenitsa is the best! – чух да повтаря на висок глас един американец, седнал по-далеч в кръга.

Трябва да не се страхувам да си мия паничката в реката – водата със сигурност е по-чиста, отколкото тази дете тече по ръждивите тръби, за да стигне до луксозните кухни в града.

Във всеки случай новото ми "семейство", така ме грабна, че не си тръгнах, както си представях – бях мислел само да мина за петък следобед, да поогледам и вечерта да се върна при моя познат от Черешово, където да се отдадем на мухабет и домашна

² Букв. "кръг за храна"

ракия за през съботата и неделята. Но хората тук ми станаха интересни, бяха напълно достъпни, никой не ме гледеше изпод вежди, въпреки че очевидно аз бях от друг свят. Като попиташ много от лагеруващите тук какво правят, с какво се занимават по принцип – получаваш все отговор – “Ами, аз пътувам...”. Много от тях се местят от подобен лагер в една страна на подобен лагер в друга, обикалят на стоп половината земя като зимата са в по-южните страни, а през лятото могат да се придвижат и малко на север. Следващият въпрос “Какво ще правиш с бъдещето си?” някак си стои нелепо и просто не го задаваш.

Трябва да се оставям на слънцето да ме хване, няма страшно и ако ме навали дъжд – това са притеснения за тялото, които отварят.

Книги четат малко, познанието им се предава от уста на уста, както в древността. Това беше и причина за известно раздражение у мен, защото разни неща, за които бях учил, се представяха неточно или съвсем изопачено. И какво от това – си казах – аз защо имам висше образование – за да стана управител на бензиностанция ли? Та това го може всеки, който знае да пише и да смята. Пък и вече толкова години в малък град – хоризонтът ми се смаляваше. А да не би аз да чета книги? Ами! Само отвреме-навреме някоя кримка.

Трябва като всички тук да се уча да бъда скопосан. Непрекъснато. Ведър и открит, каквито по природа са хората. Нали така? Или не?

В “Селото на дъгата” при тези бродяги, които грееха от щастие, започнах да се замислям за съвсем елементарни неща, които исках да науча или които просто исках да си спомня отново.

И енергия – трябваше да не се поддавам на отпадането. Откъде тази неуморност у тях, просто не знам – има хора, които не заспиват по цяла нощ тук.

Пет часа. Безвремие. На тази поляна не може да се случи нищо истински лошо.

Седях измежду пеещите и свирещи хора, отнасях си се нанякъде и разбирах, че тук всеки човек във всеки момент може с лекота да прави каквото иска – мога да замълча и да се затворя в себе си без ни най-малко да обидя някого. Мога да се съблека чисто гол и да се разтанцувам тук наред всички без никой дори да си помисли да се обади в лудницата.

Затварям очи, без да затварям очи.

Сигурно това е медитацията.

Имам чувството, че ей сега ще полетя, убеден съм, че умея да левитирам...

И ако не се надигам на една педя от земята – това е само, защото осъзнавам, че знам как да го направя.

Представям си гора. Аз вървя из гората.

Толкова е пълно навсякъде, а всъщност цялото е само зелено.

Има пеещи цветя тук и там, искрящи дървета под жаркото слънце, а в същото време виждам облени в лунна светлина горски полени.

*Напреки на пътя, по който вървя, има черни трупове и те горят,
някак отвътре.*

*Изглеждат ми толкова познати, удивително добре познати,
а не са хора.*

*Когато мина покрай някой от тях, той започва да се топи
и съвсем изчезва, щом го задмина.*

Изпитвам радост и болка от това, че горят.

*Пушекът, който се носи, мирише сладко и горчиво, на страх и грях,
на вътрешно безпокойство.*

Вървя по пътя и се опитвам да не се обръщам.

Знам, че огънят от старите рани може да се разгори отново.

Тогава стигам до реката.

Реката, за която знам, че се казва

“Отвъд линията на страха”.

*Докато я преминавам, виждам, че по средата на течението има едно светещо цвете
...течението не го отнася...*

*Знам също и, че, ако задържа тази мисъл малко по-дълго в главата си, всичко това ще
изчезне.*

- - -

Кой ли ден беше? Не трябваше ли да съм на работа?

- - -

Една от готвачките предишния ден днес е решила да се излежава и е извадила карти таро, гледа на когото тя реши, и около нея вече са се скупчили няколко рошави глави.

- Ще ми гледаш ли? - казвам.

Тя ме гледа от глава до пети. Погледът ѝ ме пронизва. Вече имам чувството, че е видяла нещо за мен, което и сам още не знам. После се засмива почти недоловимо.

- Какво гледане искаш?

- Ами най-простото възможно.

- Тогава значи само една карта?

- Само на една карта можеш ли да гледаш?

- Ето това е хубав въпрос! - казва и се усмихва мистично.

Изтеглям една карта. Пада се "Глупакът".

- Какво значи?

- Ще ти кажа какво значи, но първо трябва да разбере ти кой си! Хайде - сгълчава тя надвесените глави - стига сте надничали! Ходете на реката! Или стответе нещо! Хайде, моля! Само той искам да остане! Спокойствие ми трябва.

Като се разотидоха, тя се обърна към мен:

- Ще трябва още едно хвърляне да направим. С малко повече карти.